

даждотъ; а жената паднала предъ ікѡна Бѣгородичина и се молила со съ
 слъзи, и говорила: влчице, азъ не знамъ, дѣка мѣ води мъжотъ мѣ, ами
 ты да мѣ бѣдешъ помощница, и да мѣ чѣвашъ: защо ты знаешъ, какъ
 тѣ любимъ ѿ сѣ срѣце моѣ. Така, какъ се молила, заспала, а стѣ Бѣца
 излѣгла изъ цѣрквата, и се показѣла жена и пошла со съ човѣко, а немъ
 мѣ се чинило неговата жена съ негѡ, и оутрѣ ранѡ достигнали на ѡно
 ва мѣсто, и тогѣва дѣвола съ радость ишелъ каде нѣхъ, и прикли
 жилъ и позналъ, и востреперилъ и викналъ срѣдитѡ, рѣкаъ: ѿ вѣролом
 не и неблагодарне, азъ самъ ти далъ толкъ стока, да мѣ доведешъ твоѣта
 жена, да и ѡвѣрнемъ толкъ слѡ, що мѣ ѣ оучинила; а ты си мѣ довелъ Ма
 рѣа Бѣца, що мѣ ѣ страхъ, да азъ погледнемъ, салтъ кога мѣ погледне, се
 растреперимъ; това какъ чѣе човѣко, чѣдесе; а влчица рече на дѣвола:
 Какъ си смеялъ дѣволе нечистый, да и оучинишь слѡ, що мѣ вѣка, да и
 поможемъ и мѣ толкъ почитѣе; иди оу ѡгнь вѣчный, да горишь, що ѣ
 за тебѣ приготѡвенъ; и ѿ сегѡ да не си досаждалъ на тыѡ, що чинатъ
 добри работы. И загръмѣ и се потрясѣ земалята, и се ѡворила и про
 падналъ дѣвало; а човѣко ѿ страхъ падналъ и лежалъ доле, и гѡ дигна
 ла стѣ Бѣца влчица, и мѣ рѣкаъ: Не бойсе за твоѣта жена, за любовь
 незина ти прощѣвамъ такѡвъ грѣхъ, иди и зѣми си женѣта ѿ цѣрквата,
 и да се боите Бѣга, да се спасѣте. А тѣѡ стока дѣволака, що си азъ на
 шѣлъ, ѡстави азъ пакъ на дѣвола; и азъ да вы давамъ вамъ, що вы
 притрѣбва: защо многѡ стока чини човѣка оу голѣмо слѡ, и на вѣчна
 мъка патъ. Похърно, да не ма човѣкъ стока, та да се спасѣ, това ре
 чѣ, и невидима късть. ѡнъ се вратилъ оу цѣрквата и казалъ на женѣта
 си, що виделъ сѣ, и благодарили Бѣга и престѣѡ Бѣца, и дошли си дома,
 и нашлаи това сребрѡ и златото се оучинило пѣпелъ, и ѿ тогѣва живе
 алъ той мъжъ чистѡ хрѣстіански и живеали бѣовгоднѡ, малкъ имѣле сто
 ка, колкъ да се поминѣватъ, и благодѣрни были, и оугодили Бѣѡ.